

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 201/2022-19

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu Jany Laššákovej a zo sudcov Petra Molnára (sudca spravodajca) a Ľuboša Szigetiho v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], zastúpeného JUDr. Viktorom Mlynekom, advokátom, Štúrova 43, Nitra, proti rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 8 Sžk 42/2020 z 24. novembra 2021 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 17. februára 2022 domáha vyslovenia porušenia svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom všeobecného súdu označeným v záhlaví tohto uznesenia. Navrhuje, aby ústavný súd napadnuté rozhodnutie zrušil a vec vrátil najvyššiemu súdu na ďalšie konanie a rozhodnutie, priznal finančné zadosťučinenie v sume 1 000 eur a náhradu trov konania.

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že Okresný úrad Nitra, odbor výstavby a bytovej politiky rozhodnutím č. OU-NR-OVBP2-2017/033398-8 z 19. októbra 2017 vydal stavebníkovi [REDAKOVANÉ] stavebné povolenie pre stavbu „*Automotive Nitra Project - EI Budovy*“ v rozsahu tam uvedených stavebných objektov. Proti tomuto rozhodnutiu podal sťažovateľ odvolanie, o ktorom rozhodlo Ministerstvo dopravy a výstavby Slovenskej republiky rozhodnutím č. 05108/2018/SV/08409 z 5. februára 2018 (ďalej len „rozhodnutie správneho orgánu druhého stupňa“) tak, že prvostupňové rozhodnutie správneho orgánu potvrdilo a odvolanie sťažovateľa zamietlo.

3. Sťažovateľ podal správnu žalobu, ktorou sa domáhal zrušenia rozhodnutia správneho orgánu druhého stupňa. Krajský súd v Nitre rozsudkom č. k. 11 S 76/2018-280 z 12. februára 2020 (ďalej len „rozsudok krajského súdu“) zamietol žalobu s odôvodnením, že je nedôvodná.

4. Proti rozsudku krajského súdu podal sťažovateľ kasačnú sťažnosť, v ktorej namietal, že napadnutému stavebnému konaniu nepredchádzalo územné konanie, pričom § 32 ods. 2 zákona č. 50/1976 Zb. o územnom plánovaní a stavebnom poriadku (stavebný zákon) v znení neskorších predpisov (ďalej len „stavebný zákon“) na uvedenú situáciu nemožno aplikovať, pretože nejde o povoľovanie strategického parku, ale len významnej investície realizovanej v rámci strategického parku. Strategický park podľa jeho tvrdenia nie je obsiahnutý v Územnom pláne mesta Nitra a zároveň ide o stavbu, ktorá je súčasťou strategického parku. Sťažovateľ tiež namietal, že strategický park nebol posúdený z hľadiska vplyvov na životné prostredie, čo malo predchádzať zisťovaciemu konaniu na zámer „*Automotive Nitra project*“. Poukázal tiež na to, že v prípade strategického parku je povinné viesť zisťovacie konanie bez akýchkoľvek ďalších determinantov.

5. Najvyšší súd kasačnú sťažnosť sťažovateľa napadnutým rozsudkom zamietol ako nedôvodnú a v odôvodnení v podstatnom uviedol, že sťažovateľ síce v žalobe tvrdil, že bol ukrátený na svojich právach, ale žiadnym spôsobom nevymedzil práva, na ktorých mal byť rozhodnutím ukrátený, resp. ktoré jeho práva mali byť porušené alebo priamo dotknuté (bod 7 odôvodnenia napadnutého rozsudku).

6. V súvislosti s jeho námietkou o neposudzovaní navrhovanej činnosti z hľadiska vplyvov na životné prostredie poukázal na to, že stavebnému konaniu v predmetnej veci predchádzalo vydanie záverečného stanoviska Ministerstvom životného prostredia Slovenskej republiky zo 4. novembra 2016, ktoré posúdilo navrhovanú činnosť „*Automotive Nitra Project - Fáza 2*“ (bod 8 odôvodnenia napadnutého rozsudku).

7. Námietku sťažovateľa spočívajúcu v tom, že pre vydanie stavebného povolenia v predmetnej veci bez predchádzajúceho vydania územného rozhodnutia neboli naplnené podmienky na vydanie stavebného povolenia, najvyšší súd vyhodnotil ako nedôvodnú. Podľa názoru najvyššieho súdu podmienky boli splnené, pretože išlo o umiestnenie strategického parku, resp. o prípravu územia na realizáciu strategického parku, na ktoré bolo príslušným orgánom vydané osvedčenie o významnej investícii pre stavbu „vybudovanie strategického parku“ a stavebné konanie sa týkalo „výstavby nového automobilového výrobného podniku v Nitre“ v rámci strategického parku v Nitre, a to na základe osvedčenia Ministerstva hospodárstva Slovenskej republiky o významnej investícii č. 13489/2016-1000-02436 zo 14. januára 2016. Zároveň bola splnená aj podmienka, že umiestnenie strategického parku, resp. príprava územia na realizáciu strategického parku nie je v rozpore s platnou územnoplánovacou dokumentáciou dotknutej obce, čo potvrdila samotná obec vo svojom stanovisku k oznámeniu o začatí stavebného konania (bod 9 odôvodnenia napadnutého rozsudku).

8. Najvyšší súd v súvislosti s námietkou žalobcu o povinnom zisťovacom konaní uviedol, že zákon č. 24/2006 Z. z. o posudzovaní vplyvov na životné prostredie a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov nepozná pojem strategický park, preto nie je možné viesť ani zisťovacie konanie v rámci tohto zákona, ktoré by sa týkalo strategického parku. Predmetný zákon upravuje zisťovacie konanie o posudzovaní strategických dokumentov a ich vplyvov (strategickým dokumentom sa rozumie návrh plánu alebo programu), resp. konanie o posudzovaní činností, ale nie konanie o posudzovaní strategických parkov. Zároveň v tejto súvislosti poukázal na existenciu právoplatného rozhodnutia – stanoviska Ministerstva životného prostredia Slovenskej republiky zo 4. novembra 2016, z ktorého vychádzal a ktoré bolo pre vo veci konajúce správne orgány záväzné. Teda existovalo a stále existuje právoplatné rozhodnutie vydané v zisťovacom konaní, ktoré bolo záväzné pre rozhodnutie vydané v stavebnom konaní (body 11 až 14 odôvodnenia napadnutého rozsudku).

II.

Sťažostná argumentácia

9. Podstatou ústavnej sťažnosti sťažovateľa je tvrdenie o arbitrárnosti napadnutého rozsudku najvyššieho súdu, ktorý nedáva dostatočné odpovede na sťažovateľove argumenty obsiahnuté v kasačnej sťažnosti, čím porušuje jeho právo na súdnu ochranu a spravodlivý súdny proces.

10. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti podrobne opisuje priebeh konania a opakuje svoje námietky prednesené v konaní pred správnymi súdmi s tým, že na ne podľa svojho presvedčenia nedostal zo strany konajúcich súdov relevantné odpovede. V konaní pred ústavným súdom najmä namieta, že napadnutému stavebnému konaniu nepredchádzalo územné konanie, s výhradou, že § 32 ods. 2 stavebného zákona na toto konanie nedopadá, namieta tiež absenciu zisťovacieho konania.

11. Podľa názoru sťažovateľa výklad legislatívneho textu právnej normy a jeho uplatnenie musí byť v súlade s ústavou, ale v jeho veci odôvodnenie napadnutého rozsudku najvyššieho súdu je neakceptovateľné, nepresvedčivé, pretože je tam rozpor medzi skutkovými zisteniami a právnymi závermi. Rovnako najvyšší súd podľa názoru sťažovateľa rozhodol arbitrárne, keďže sa vo svojich záveroch obmedzil len na konštatovanie výsledkov bez logického vysvetlenia ich interpretácie. Je toho názoru, že podrobením napadnutého rozsudku krajského súdu prísnej konfrontácii s jeho argumentáciou uvedenou v kasačnej sťažnosti je zrejmé, že najvyšší súd nedal odpoveď na podstatné otázky a námietky spochybňujúce závery rozsudku krajského súdu v závažných a samostatné rozhodnutie ovplyvňujúcich súvislostiach.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

12. Ústavný súd konštatuje, že sťažovateľ zastúpený kvalifikovaným právnym zástupcom k svojej sťažnosti okrem plnomocenstva nepripojil žiadne dokumenty ani kópiu rozhodnutia súdu, ktoré napadá, ani iné dôkazy v rozpore s § 123 ods. 3 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde

Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“). Ústavný súd v okolnostiach posudzovanej veci upustil od výzvy na odstránenie väd sťažnosti a zabezpečil si anonymizovanú kópiu napadnutého rozsudku najvyššieho súdu, z ktorého vychádzal pri posúdení dôvodnosti prerokúvanej sťažnosti.

13. Ústavný súd pripomína, že nie je súdom vyššej inštancie rozhodujúcim o opravných prostriedkoch v rámci sústavy všeobecných súdov. V zásade preto nie je oprávnený posudzovať správnosť skutkových a právnych názorov všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov v konkrétnom prípade viedli k rozhodnutiu (obdobne napr. III. ÚS 78/07, IV. ÚS 27/2010). Úlohou ústavného súdu nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov (II. ÚS 193/2010). Do právomoci ústavného súdu v konaní podľa čl. 127 ústavy však patrí kontrola zlučiteľnosti účinkov interpretácie a aplikácie právnych noriem súdmi s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Skutkové a právne závery súdu môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (mutatis mutandis I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02, III. ÚS 271/05, III. ÚS 153/07).

14. Ústavný súd sa v rozsahu svojej právomoci z obsahu napadnutého rozsudku najvyššieho súdu (porovnaj body 5 až 8 tohto uznesenia) presvedčil, že sťažovateľovo tvrdenie o nedostatku jeho odôvodnenia neobstojí. Najvyšší súd príliehavo, logicky a dostatočne reagoval na sťažnostnú argumentáciu obsiahnutú v kasačnej sťažnosti sťažovateľa a vysporiadal sa so všetkými ťažiskovými otázkami podstatnými pre rozhodnutie o prejednávanej veci.

15. Ústavný súd preto dospel pri predbežnom prerokovaní k záveru, že medzi napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu a obsahom označených práv neexistuje taká príčinná súvislosť, na základe ktorej by po prípadnom prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie mohol reálne dospieť k záveru o ich porušení. Na základe uvedeného ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

16. V dôsledku konštatovania zjavnej neopodstatnenosti ústavnej sťažnosti sa už ústavný súd ostatnými návrhmi obsiahnutými v sťažnosti nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 10. mája 2022

Jana Laššáková
predsedníčka senátu